

Liefde in strijd met de wet

Margot Sieburgh

Liefde in strijd met de wet

*De onmogelijke weg naar
een verblijfsvergunning*

© Margot Sieburgh
ISBN: 9789464188417
Uitgeverij Brave New Books

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotoko-
pie, microfilm of op welke wijze ook, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Voor mijn moeder, Mariska Meijer

'Je hebt elke dag de keuze om je leven anders in te richten'

Met speciale dank aan Rahim Aktepe van Legal Corner
Advocatenkantoor voor het aangaan van deze strijd.

1

De ontmoeting

Wanneer weet je of je de liefde van je leven hebt gevonden? Als hij uit de auto stapt en je die bepaalde blik geeft? Of wanneer hij je een orgasme geeft zoals je dat nog nooit hebt gehad? Ik ontmoette een man die ik achteraf misschien helemaal niet had willen ontmoeten. Een man die mijn leven volledig op zijn kop zette, zowel in de negatieve als positieve zin. Een man bij wie ik de controle verloor en niet meer na kon denken. Bij wie ik mezelf volledig kon verliezen. Maar wanneer kies je ervoor om te stoppen? Om weg te lopen en niet meer achterom te kijken?

Ik zie hem voor het eerst in maart 2017. Met mijn vriendin Leila ben ik bij een tankstation in Sneek, waar we buiten in het zonnetje aan een picknicktafel zitten. Hij is met Youssef, een vriend van Leila en mij. Later blijkt dat Youssef zijn neef is. Hij geeft me een mysterieuze blik en bekijkt me schaamteloos van top tot teen. Ik weet niet hoe het komt, maar hij brengt me volledig van mijn stuk. Hij draagt een zwarte broek en een strak T-shirt, die zijn spierballen goed laat zien. Ik blijf zitten aan de picknicktafel terwijl hij langzaam rondjes loopt en me aan blijft staren. Ik doe alsof ik niks door heb en praat vrolijk door met Leila. Hij heet Fadi en hij praat Arabisch tegen Leila, hun moedertaal. Toch heb ik al gauw door dat hij alleen maar over mij praat. Hij vertelt haar hoe mooi hij me vindt. Tot nu toe vonden alle mannen Leila mooi en was ik altijd de vriendin die er een beetje bij hing, maar dit keer gaat het echt over mij. Ik voel dat ik bloos, maar ik wil hem niet laten merken dat ik niet regelmatig dit soort complimenten krijg. Een zelfverzekerde vrouw is veel sexyer, toch? Ik sein naar Leila dat ik wil gaan en we staan op.

Die avond eet ik bij Leila en krijg ik een notificatie van Facebook. Een vriendschapsverzoek. Ik weet meteen dat het van hem is. Ondanks dat er een andere naam bij het profiel staat, voel ik meteen dat hij het is. Want op het moment dat ik zijn uitnodiging accepteer, loopt mijn telefoon vast van de likes. Hij heeft al mijn 934 berichten geliket en heeft er zelfs vijf gedeeld. Wie deelt er nu berichten van een vreemd meisje van negentien? Ik voel me er ongemakkelijk bij, want er staan allemaal foto's op mijn profiel van drie jaar geleden, waarop ik nog een beugel heb en een onverzorgd kapsel. Ik schaam me rot! Heeft hij die foto's gezien? Ik scrol door mijn eigen Facebook-pagina en verwijder alle oude foto's en terwijl ik bezig ben, krijg ik een privéberichtje van hem. Hij stuurt een foto van zijn bord, hij is aan het eten. Ik weet niet wat ik moet antwoorden, ik wil dolgraag met hem in gesprek, dus ik stuur maar een foto van mijn bord terug. Het gesprek komt langzaam op gang en hij vraagt me of hij langs mag komen, met Youssef. Ik kijk Leila aan en laat zijn bericht zien. 'Laat ze gewoon komen, dan kan je hem beter leren kennen,' zegt ze.

Ik woon in Heeg, een klein dorpje in Friesland, samen met mijn moeder en haar vriend. Mijn zus woont op een steenworp afstand in haar eigen woonboot. Mijn vader is overleden toen ik pas zeven was, hij besloot zelf een einde aan zijn leven te maken. Deze gebeurtenis heeft veel druk gelegd op ons gezin. Maar we zijn er sterker uitgekomen en we leiden eigenlijk een prima leven. Mijn moeder ontmoette haar vriend zo'n zeven jaar geleden, en twee jaar geleden is hij bij ons komen wonen. Voor mijn veertiende jaar woonden we in een dorp vlakbij Utrecht. Inmiddels volg ik een opleiding in Leeuwarden, sociaal maatschappelijke

dienstverlening, waarvan ik in juni 2017 afstudeer. Ik heb inmiddels een leven opgebouwd in Heeg, met genoeg sociale contacten en zit helemaal op mijn plek op mijn opleiding. Toch voel ik me al lange tijd niet gelukkig hier. Het is hier stil, te stil...

Die avond bij Leila met Fadi en zijn vriend was erg gezellig, de hele avond keken we stiekem naar elkaar, en de dagen daarna hebben we steeds contact via Snapchat, WhatsApp en Instagram. We praten voornamelijk in het Engels, waar er af en toe wat woordjes in het Nederlands voorbij komen. Ik vind het aandoenlijk hoe hij sommige woorden in het Nederlands kent, maar er geen hele zin mee kan maken in het Nederlands. Hij spreekt beiden talen niet vloeiend, en dus hebben we een beetje ons eigen taaltje ontwikkeld, een combinatie van Engels en Nederlands, om elkaar te begrijpen. Ik kom steeds meer over hem te weten. Hij noemt zichzelf Fadi, maar dit is niet zijn echte naam. Eigenlijk heet hij Mostafa, maar die naam vindt hij niet mooi. Dit verklaart ook gelijk zijn geheimzinnige naam op Facebook, namelijk: Moss. Hij is 29, ruim tien jaar ouder dan ik. Toen hij naar Nederland kwam kreeg hij de kans om zich voortaan anders te noemen, niemand kende hem hier immers. Hij vertelt me dat hij oorspronkelijk uit Libanon komt en dat zijn familie daar nog steeds woont. Hij logeert in Nederland bij een aangetrouwde neef, de broer van Youssef, in afwachting van de beoordeling van zijn asielaanvraag. Hoe meer hij vertelt, hoe groter mijn fascinatie voor hem wordt. Die dagen ben ik zowat verkleefd met mijn telefoon, bang om een berichtje van hem te missen.

Niet snel daarna spreken we met zijn tweeën af, in de zaak van Youssef. Er staan een bank, twee computers en een groot televisiescherm. Al snel ben ik er elke dag na school. Er is in het pand een klein keukentje, waar hij voor mij kookt. Op de bakplaat van een gourmetstel legt hij champignons, paprika en kip en hij kookt rijst in de magnetron. Vaak maakt hij popcorn, haalt hij chocola tevoorschijn en gaat Netflix op de grote beamer aan. Zo gaat het vaak door tot diep in de nacht, mijn hoofd zachtjes op zijn schouder liggend terwijl hij mijn haren streelt. Hij brengt me naar huis en zachtjes, om mijn moeder en haar vriend niet wakker te maken, sluip ik naar binnen. Een tijd lang brengen we vrijwel elke dag zo door, en ik vraag me af wanneer hij mij eindelijk eens gaat zoenen. Hij geeft altijd kusjes op mijn wang, mijn voorhoofd, nek, armen... eigenlijk overal, behalve op mijn mond. Is het verlegenheid of is hij toch niet zo geïnteresseerd in mij? Waarom brengen we dan zoveel tijd samen door? De zoveelste avond breekt aan, en om half 3 in de nacht staan we op omdat ik naar huis moet. Ik leun naar voren en voel zijn lippen op de mijne. Het gevoel van euforie bevliegt me en ik voel me warm van binnen worden. Ik vind het aandoenlijk hoe hij respectvol en geduldig met mij omgaat. Hij is voorzichtig, teder en totaal niet opdringerig. Iets wat ik nog niet ken van mannen. Alsof hij aanvoelt dat ik het allemaal spannend vind. Wanneer ik thuis kom, val ik als een gelukkig meisje in slaap. Hij heeft mij eindelijk gezoend – en het was geweldig.

Omdat ik tentamens heb duurt het nog dagen voordat ik hem weer kan zien. De vrijdag daarop heb ik een feestje bij een vriendin en ik heb tegen mijn moeder gezegd dat ik bij haar blijf slapen. ‘Wil je

vanavond voor het eerst samen slapen,' stuur ik naar Fadi. 'Natuurlijk wil ik dat, Youssef is een weekend weg dus als je wil kunnen we in zijn huis slapen'. Zo snel mogelijk verzin ik een excuus om weg te gaan bij de verjaardag en vertrek ik naar het huis van Youssef. Mijn buik vol met kriebels, stap ik de auto in om voor het eerst de nacht met hem door te brengen. Zouden we dan eindelijk een stap verder gaan? Ik hoop het zo. Het is laat als ik bij hem aankom en ik ben nerveus. Gelukkig besluiten we eerst een film op te zetten. Terwijl we samen op de bank liggen, leg ik mijn hoofd op zijn schouder en sluit mijn ogen. Die avond vrijen we voor het eerst met elkaar. Het is intiem en overweldigend. Hij is lief en voorzichtig. Voor het eerst ervaar ik seks niet als lust, maar als liefde. En dat voelt waanzinnig.

Dagen gaan voorbij waarin we voortdurend via de telefoon praten en elkaar zien wanneer dit mogelijk is. We gaan samen naar een club en dansen de hele avond. Het feit dat hij nauwelijks Nederlands spreekt, lijkt geen enkele invloed te hebben op ons contact. Eén blik is vaak al genoeg. Het klinkt misschien als een cliché, maar toch is het zo. Maar ergens in mijn hoofd heb ik al een tijdje de drang om weg te gaan. Een drang die ik al een lange tijd heb. In Heeg ben ik niet gelukkig en daarom had ik met mijn moeder het plan gemaakt om op Mallorca als au-pair te gaan werken. Dit plan was er al voordat ik Fadi kende. Nu denk ik er uiteraard anders over, maar ik heb de gastfamilie op Mallorca al bevestigd. En ik kan toch niet al mijn plannen omgooien voor een man die ik nog maar zo kort ken? Dat zou betekenen dat ik in Heeg blijf, voor hem, waar ik eigenlijk al jaren niet gelukkig ben. Fadi weet van het plan, maar we

hebben het er niet over. We genieten van onze tijd samen, en tegen de tijd dat het zo ver is, kijken we wel verder. Ik zal ook niet voor altijd op Mallorca blijven, en hij wacht op mij, zegt hij.

Ik heb inmiddels twee keer bij hem geslapen en het voelt heerlijk om samen wakker te worden. Hij haalt ontbijt en we eten samen aan tafel onze broodjes op. Ik maak me klaar om te vertrekken naar mijn werk en hij gaat (zoals gewoonlijk) op zijn scooter naar de sportschool. Ik werk bij een fondsenwervingskantoor in Leeuwarden, waar ik langs de deuren ga om donateurs te werven. Ik ben zo goed als klaar met mijn studie, waardoor ik nog meer tijd met hem door kan brengen. De laatste examens zijn achter de rug en nu is het alleen nog wachten op de resultaten en mijn diploma. Het is druk op kantoor, en ik stuur desondanks een paar berichtjes naar Fadi maar ik heb verder weinig tijd. Pas als ik later op de avond terug kom op kantoor zie ik dat mijn berichtjes niet zijn aangekomen, en dat Youssef mij een spraakopname heeft gestuurd. Ik beluister de opname en hoor dat Fadi is aangehouden op de scooter en door de politie is meegenomen. 'Hij is bij een simpele controle aangehouden door de politie maar kon zich niet identificeren. Dus hij is overgedragen aan de vreemdelingenpolitie in Leeuwarden,' hoor ik Youssef zeggen. Zo snel als ik kan, bel ik terug. Hij vertelt me dat ik even niks kan doen en dat er een advocaat is ingeschakeld. Vol ongelooft hang ik de telefoon op en probeer te laten bezinken wat ik net heb gehoord. Niet wetende wat ik kan doen besluit ik naar huis te gaan, en wanneer ik thuis kom vertel ik het hele verhaal aan mijn moeder. Natuurlijk wist ze al dat ik veel tijd met Fadi doorbracht, maar details over zijn leeftijd en

verblijfsvergunning wilde ik nog niet vertellen. Dat is niet bepaald iets wat een ouder wil horen van haar dochter. De tranen vloeien over mijn wangen als ik begin te vertellen wat er gebeurd is. Mijn moeder schrikt en stelt dezelfde vragen die ik ook heb, namelijk waarom hij eigenlijk is opgepakt. Ik heb er geen antwoord op; ik begrijp het zelf niet eens. Mijn moeder staat op om me een knuffel te geven, zoals ze altijd doet als ik verdrietig ben. Ik heb een goede relatie met mijn moeder, al kent ze Fadi nog niet, ze ziet aan me dat dit me raakt. En dat ik echt verliefd op hem ben. Ik blijf Fadi berichtjes via WhatsApp sturen en vertel hem dat ik aan hem denk, in de hoop dat hij dit op de een of andere manier kan lezen.

De volgende ochtend bel ik naar de vreemdelingenpolitie in Leeuwarden. Ik doe me voor als een medewerker van Vluchtelingenwerk (ik heb een jaar stage gelopen bij Vluchtelingenwerk, dus ik lieg niet helemaal) om meer informatie te krijgen. Ik noem zijn naam en uiteraard vertellen ze mij dat ze mij niks mogen zeggen. 'Mag ik hem dan op zijn minst even spreken?' Ze geven aan dat Fadi in hechtenis zit en momenteel alleen met zijn advocaat mag praten. 'Hij heeft toch verdomme wel recht op een telefoontje daar, jullie ontnemen hem zijn rechten, denk maar niet dat ik het hierbij laat zitten,' schreeuw ik. Huilend hang ik op. De dagen kruipen voorbij. Ik vraag Youssef elke dag of hij al meer weet en of hij zijn advocaat al heeft gesproken. Youssef reageert niet, of heel laat. Ik voel me steeds machtelozer. Waarom vertelt niemand mij iets? Ik ken Fadi nog niet zo lang, maar in die korte tijd dat ik hem ken heeft hij mijn hart veroverd. Nu zit hij in een koude, vieze

gevangeniscel. Misschien wordt hij teruggestuurd naar Libanon, en waar eindigt ons verhaal dan?

Na zes weken komt dan eindelijk het verlossende, of verstikkende, hoe je het ook wilt noemen, telefoontje van zijn advocaat. 'Meneer is overgeplaatst naar het vreemdelingendetentiecentrum in Zeist, waar hij in afwachting van zijn terugkeer blijft zitten'. Ik voel de grond onder mijn voeten vandaan zakken. Hij gaat terug naar Libanon en ik blijf hier alleen achter. Nu ik eindelijk mijn man heb gevonden, iemand die mij het onvoorwaardelijke gevoel geeft dat ik nog niet ken, gebeurt er dit. Ik kan hem toch niet zomaar van mij laten afpakken? We hebben nog zoveel te ontdekken samen. Onze tijd samen is nog maar zo kort. Ik weet niet hoe lang hij in het detentiecentrum moet blijven voordat hij wordt teruggestuurd naar Libanon, ik weet alleen dat hij zijn procedure in Nederland in detentie moet afwachten. Het enige contact dat ik met Fadi heb, loopt via Youssef. Heel frustrerend omdat hij zo slecht op mijn berichten reageert. Wanneer ik het nummer krijg van de advocaat van Fadi, bestook ik hem dagenlang met vragen. Ook de IND (Immigratie Naturalisatie Dienst) en het detentiecentrum bel ik dagelijks om te horen wat zijn kansen zijn. En of iemand mij kan vertellen wanneer hij het land moet verlaten. Ik ben wanhopig, niemand wil mij iets vertellen. Hij mag maar een keer per dag bellen en dat is momenteel vooral zijn advocaat, en soms Youssef. Hij heeft mijn telefoonnummer niet daar binnen, aangezien zijn mobiele telefoon is ingeleverd. Ik voel me bezwaard om Youssef te vragen om mijn telefoonnummer door te geven en dus besluit ik het niet te vragen. Misschien heeft Fadi daar wel geen behoefte

aan, en zijn de telefoontjes met zijn advocaat momenteel veel belangrijker.

Een paar dagen na het telefoontje van de advocaat ga ik naar Youssefs kantoor met Leila. Wanneer ik binnen kom, hoor ik meteen dat hij met Fadi aan het bellen is. Mijn hart maakt een sprongetje en ik gebaar naar Youssef of hij de telefoon aan mij wil geven, zodat ik eindelijk Fadi's stem weer kan horen. Als Youssef me de telefoon geeft, voel ik dezelfde kriebels opkomen die ik al die tijd al voelde. Dit keer zijn ze echter gemengd met een knoop in mijn maag – een onaangenaam gevoel. Het gesprek verloopt ongemakkelijk. Het lijkt alsof ik een wildvreemde aan de lijn heb. We weten allebei niet wat we moeten zeggen. Moet ik hem vertellen dat ik op hem zal wachten? Dat ik hem mis en dat ik het jammer vind hoe het is gelopen? Het lijkt nu geen toegevoegde waarde te brengen en bovendien is er de taalbarrière. We spreken allebei wel Engels en een beetje Nederlands, maar mijn gevoel kan ik toch niet goed verwoorden nu. Ons contact is vooral begonnen uit intimiteit. Knuffelen, zoenen en lieve dingen tegen elkaar zeggen. Maar diepgaande gesprekken voeren was nog niet het geval. Ik vertel hem dat ik graag langs wil komen en vraag hem of hij al bezoek mag hebben. Hij geeft aan me graag te willen zien en belooft dat hij het gaat uitzoeken. Natuurlijk kan ik niet wachten om hem te zien, maar hoe zal dat zijn? Ik moet naar een gevangenis gaan om een man te bezoeken die ik helemaal niet goed ken. Dat had ik me toch nooit voorgesteld.

Een paar dagen later laat Youssef me weten dat Fadi mij op de bezoekerslijst heeft gezet, samen met Leila. Ik had Fadi al gevraagd of zij eventueel mee kan; ik

vind het mega spannend om in mijn eentje naar een detentiecentrum af te reizen en om Fadi weer te kunnen zien. Dus een paar dagen later rijden Leila en ik naar Zeist, dat vlakbij het dorp ligt waar ik ben opgegroeid, Den Dolder. Ik kan me nog goed herinneren dat ik altijd met vriendinnetjes in Zeist naar de bioscoop ging. En nu rijd ik er heen om een man in de gevangenis op te zoeken. Ik weet niet goed wat ik moet verwachten en we rijden er lachend heen alsof het een soort uitje is, zoals we wel vaker in het weekend doen. Maar wanneer we er aankomen vallen we stil. We staan voor een grote grijze toegangspoort van zo'n zes meter hoog. Het gebouw ligt midden in de bossen, afgeschermd met hoge hekken en overal hangen camera's om toezicht te houden op het terrein. Naast de grote poort is er een ingangspoortje met een bel. Ik heb me er natuurlijk op voorbereid dat we naar een gevangenis gaan, maar ik ben eigenlijk nog nooit in een echte gevangenis geweest. Een gevangenis waar moordenaars en verkrachters hun tijd uitzitten, ja, dat had ik mij voorgesteld bij een gebouw als dit. Maar een centrum waar ongedocumenteerde mensen zitten, had ik mij toch echt anders voorgesteld. Alsof Fadi een grote crimineel is. Ik bel aan bij de intercom bij het hek, noem mijn naam en de poort gaat voor ons open. We mogen het terrein oprijden, over een lange parkeerplaats naar de ingang. Binnen moeten we ons melden met onze identiteitskaart en moeten we al onze spullen achter laten in een kluisje. Net zoals in een film. De medewerkers in het glazen hokje kijken ons onbeschaamd aan en de man die ons naar binnen begeleidt, lijkt al niet veel vriendelijker. Hij draagt handboeien om zijn riem en een knuppel, geen pistool voor zover ik kan zien. Mijn hart bonst in mijn keel. Hoe ben ik in godsnaam in deze situatie terecht

gekomen? Hoe zal hij eruit zien? Is hij afgefallen? Ik weet niet of ik hem überhaupt mag vastpakken of zoenen. Doodeng vind ik het en een gevoel van onveiligheid overvalt me. We worden een zaaltje ingeleid en moeten plaatsnemen aan een tafel. Er staan vier aan de grond vastgezette stoelen om de tafel – een soort picknicktafel. Alsof we in een kinderspeeltuin zitten met tafels waaraan ouders kunnen zitten. De bewaker legt ons uit dat de gedetineerde, zoals hij die noemt, zo zal binnenkomen door de deur. Hij wijst ernaar. Na zijn obligate praatje gaat hij aan een bureau zitten met overzicht over alle picknicktafels – het zijn er zo'n zes – in de ruimte. Aan andere tafels zitten meer mensen te wachten om hun geliefde, broer, zus of kind te zien. Ik vraag me af wat hun verhaal is en ik denk terug aan de velen gezinnen die ik begeleid heb tijdens mijn stage bij Vluchtelingenwerk. De deur gaat open en als eerste komt Fadi binnen. Hij draagt de kleren die ik zo goed ken, die ik een aantal weken geleden nog van zijn lijf heb getrokken. Ik sta op en hij omhelst me stevig. Ook Leila begroet hij snel, terwijl hij oog blijft houden voor mij. We gaan zitten aan de picknicktafel. Fadi zit tegenover mij, hij pakt mijn hand vast en streelt met zijn duim over mijn palm terwijl hij mijn blik niet loslaat. Hij haalt een paar armbandjes uit zijn zak. Hij heeft ze voor mij gemaakt tijdens de handenarbeid die als bezigheidstherapie wordt aangeboden. Een programma waar iedereen zelf dingen mag knutselen. Het zijn drie kleurrijke armbandjes waarin onze namen staan en ik doe ze meteen om mijn pols. Ik ben als een kind zo blij, alsof we nog op school zitten. Maar al snel word ik weer teruggeroepen naar de realiteit. De weken daarop ga ik elke vrijdag en elke zondag op bezoek. De bezoektijden zijn maar een

uurtje, maar soms mag ik, als Fadi dat aanvraagt, twee uur blijven. Het is elke keer wel weer een rit van anderhalf uur maar dat is absoluut de moeite waard. En na elke ontmoeting ga ik met een berg cadeautjes weer terug naar huis. Hij heeft daar natuurlijk alle tijd van de wereld en maakt de prachtigste dingen voor me. Hij krijgt er ook de gelegenheid om te werken. Daar verdient hij een klein beetje mee, waarmee hij beltegoed kan kopen. Hij belt mij zo ongeveer drie keer per dag, zelfs als ik net nog bij hem ben geweest, en ik word altijd vrolijk als ik het anonieme nummer op mijn scherm zie staan. Want dat is Fadi en elke keer opnieuw voel ik kriebels. We kletsen dan veel, over wat ik doe op een dag en hij vertelt verhalen over alles wat hij meemaakt daarbinnen. Het voelt romantisch, maar ook zo onwerkelijk.

Op een dag word ik na het bezoekuur meegevraagd door een bewaker, met het verhaal dat Fadi mij iets wil geven. De bewaker lacht vriendelijk; hij kent me inmiddels van de vele bezoekjes en ook hij lijkt dol op Fadi te zijn. Fadi heeft goed contact met de bewakers en ze kunnen het allemaal waarderen hoeveel leuke dingen hij voor mij maakt. In het kantoor van de bewaker staat een prachtig schilderij en een afgesloten zak met zijn telefoon, zijn portemonnee en nog wat persoonlijke spullen. Het schilderij heeft een paarse achtergrond waarop gele en witte strepen zijn geklad. Onderaan het schilderij staat zijn naam in witte letters en de datum: 27 mei 2017. Het ziet er eigenlijk vrij amateuristisch uit, en niet echt mooi, maar ik vind het aandoenlijk.

Elke ontmoeting die we hebben, is emotioneel en het begint me na een paar weken op te breken. Elke keer

weer die reis en door al die controlepoorten om maar een uurtje te mogen genieten van zijn gezelschap. Waar we ook nog continu in de gaten worden gehouden. Te veel lichamelijk contact is niet toegestaan. Het voelt zo onrechtvaardig dat hij behandeld wordt als een crimineel, terwijl hij gewoon een mens is die toevallig in Nederland wil wonen. De procedure voor zijn asiel loopt nog steeds en ondertussen is de Dienst Terugkeer en Vertrek bezig om contact te leggen met de Libanese ambassade om hem het land uit te krijgen. Nog steeds is niet duidelijk waarom hij nu in detentie is gezet. In principe mogen alle asielzoekers hun procedure afwachten in het asielzoekerscentrum. Die dag dat hij is opgepakt, is kennelijk een typisch geval geweest van 'verkeerde tijd, verkeerde plek'. Het helpt uiteraard niet mee dat hij zonder rijbewijs op een scooter reed. Daarnaast is er het feit dat zijn asielaanvraag kennelijk al eerder een keer is afgekeurd, wat maakt dat de autoriteiten hem in de gaten willen houden. Als er een grotere kans is dat een asielaanvraag opnieuw wordt afgewezen, nemen ze de asielzoeker vaak in detentie vanwege eventueel vluchtgevaar. Kortom, de enige reden dat Fadi vastzit is omdat er een kans aanwezig is dat zijn asielaanvraag opnieuw wordt afgewezen. Als ze hem in detentie hebben, kunnen ze direct handelen door hem vervolgens uit te zetten. Dan is er geen risico op vluchtgevaar.

In juni ga ik zoals gepland naar Mallorca om als au-pair te gaan werken, niet wetende of ik Fadi ooit nog ga zien. We bellen nog steeds elke dag, maar waar doen we het nog voor? Hij zit inmiddels al ruim twee maanden in detentie, zijn asielaanvraag is ongegrond verklaard en ze zijn aan het proberen hem uit het land

te zetten. Hij zal dus nooit een kans krijgen in Nederland, dat is nu wel duidelijk, en ik zou nooit een toekomst willen in Libanon. Dus in welk sprookje geloven we nog?

Vier maanden gaan langzaam voorbij. Mijn gevoelens veranderen. Ik begin te twijfelen aan onze relatie, sluit mijzelf van hem af. Ook om mijzelf te beschermen. Ik weet oprecht niet meer of ik nog wel een relatie met hem wil. Wat haal ik mijzelf op de hals? Steeds vaker komt het voor dat hij mij belt maar ik niet opneem, of dat ik ergens anders mee bezig ben. Het telefoontje waar ik eerst met smart op zat te wachten, is nu ineens niet zo belangrijk meer. Ik zie er zelfs een beetje tegenop. Natuurlijk hou ik van hem, maar ik moet mijzelf beschermen en los maken van de illusie dat het ooit nog iets gaat worden. Mijn leven staat al een tijdje stil, ik weet niet meer hoe lang ik dit ga volhouden. De dag dat ik hem schoorvoetend aan de telefoon vertel wat ik voel, is hij boos en gekwetst. Met kille stem zegt hij dat hij niet meer zal bellen, dat het vanaf nu over is. Ik vraag hem om contact te houden als hij toch nog vrij komt, of als hij terug in Libanon is. Maar hij zegt daar weinig behoefte aan te hebben, en gooit de hoorn op de haak. Het is verdrietig maar ik heb er vrede mee. Ik zit inmiddels op Mallorca, niet wetende wanneer ik terug ga naar Nederland en niet wetende of Fadi ooit nog vrijkomt. Het is ook geen ondoordachte keuze; het is niet zo dat ik van de ene op de andere dag heb besloten het uit te maken. Hier zijn weken overheen gegaan, gesprekken met mijn moeder en vrienden, en gekmakende twijfels in mijn hoofd. Maar dit is een man die ik nog maar vijf maanden ken, ik kom er echt wel weer over heen. Ik ga hem gewoon vergeten, leuke Spanjaarden